

ВІД АВТОРКИ БЕСТСЕЛЕРА THE NEW YORK TIMES «МИ БУЛИ БРЕХУНАМИ»

Е. ЛОКГАРТ

Від авторки «Ми були брехунами»
Міжнародний бестселер
Історія в дусі «Талановитого містера Піплі»

Емілі Локгарт — відома американська письменниця, фіналістка Національної книжкової премії і призер *Printz Award* — премії Національної бібліотечної асоціації за найкращу книжку для молоді, володарка нагороди від *The Guardian* за найліпшу дитячу книжку та премії *Goodreads*. Її романи входять до списків бестселерів *The New York Times*, *Publishers Weekly* та *The Wall Street Journal*.

Джул Вест Вільямс — вісімнадцятирічна сирота. Воліючи бути схожою на супергероїв із улюблених коміксів, вона навчилася майстерно копіювати чужі голоси й акценти, вправно битися й наслідувати зовнішність інших людей, точнісінько перевтілюючись у них. Несподівано Джул знайомиться із заможним подружжям Соколофф, яке просить дівчину відшукати їхню доньку-багатійку Імоджен, що покинула навчання й відпочиває на острові Мартас-Віньярд. Джул та Імоджен стають подругами, і перша починає буквально перетворюватися на Іммі. У своєму бажанні бути кимось іншим дівчина заходить надто далеко. Тепер вона ризикує назавжди втратити себе. А може, вона цього й прагне?..

Обов'язково для читання!

Entertainment Weekly

Ви буквально з'їсте цей роман!

Гейл Форман, американська письменниця

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4296-8

9 786171 242968

Е. ЛОКГАРТ
ЩИРА ШАХРАЙКА

ЩИРА ШАХРАЙКА

ЩИРА
ШАХРАЙКА

E. LOCKHART

GENUINE
FRAUD

A NOVEL

DELACORTE PRESS

Е. ЛОКГАРТ

ЩИРА
ШАХРАЙКА

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
Л73

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Lockhart E. Genuine Fraud : A Novel / E. Lockhart. —
New York : Delacorte Press, 2017. — 288 p.

Публікується з дозволу Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

Переклад з англійської *Юлії Підгорної*

ISBN 978-617-12-4296-8
ISBN 978-0-385-74477-5 (англ.)

© E. Lockhart, 2017
© Christine Blackburne/MergeLeft
Reps, Inc., jacket art, 2017
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2018

Для тих, кого вчили, що *добрий* — те саме, що й маленький
і тихий; ось моє серце з усіма його потворними переплетіннями
та пишною несамовитістю

18

Початок тут:

 ТРЕТІЙ ТИЖДЕНЬ ЧЕРВНЯ 2017 РОКУ

 КАБО-САН-ЛУКАС, МЕКСИКА

Це був до біса пречудовий готель.

Міні-бар у номері Джул заповнено картопляними чипсами та чотирма різними видами шоколадних батончиків. Ванна з гідромасажем. Нескінченний запас величезних рушників і рідкого мила з ароматом гарденії. Щодня о четвертій літній джентльмен виконував Гершвіна на роялі в холі. Якщо ви не проти, щоб незнайомі люди вас торкалися, то можете відвідати косметичні процедури з лікувальною глиною. Шкіра Джул увесь день відгонила хлором.

У готелі «Playa Grande Resort» на півострові Каліфорнія були білі фіранки, біла плитка, білі килими і вкриті пишним цвітом білі квіти. Працівники готелю у своїх білих бавовняних формах скидалися на медиків. Джул перебувала в готелі на самоті вже протягом приблизно чотирьох тижнів. Їй було вісімнадцять років.

Сьогодні вранці вона бігала в тренажерній залі готелю. Вона була взута у фірмові кросівки кольору морської хвилі з темно-синіми шнурками. Вона бігла без музики. Джул тренувалася майже годину, коли на бігову доріжку поруч із нею ступила жінка.

Їй було менше ніж тридцять років. Чорне волосся було стягнуте в тугий хвіст та вкрите лаком. У жінки були великі руки і міцний торс, світло-коричнева шкіра та сліди від рум'ян на щоках. Її взуття було пошарпане і заляпане застарілим брудом.

Більше в тренажерній залі ніхто не займався.

Джул уповільнила біг і перейшла на ходу, вирішивши за хвилину піти. Вона любила усамітнення, та й у будь-якому разі вона вже достатньо пробігла.

— Тренуєшся? — запитала жінка. Вона вказала на цифровий дисплей Джул. — Як щодо марафону абощо? — вона говорила з мексиканським акцентом. Мабуть, вона жителька Нью-Йорка, яка виросла в іспаномовному кварталі.

— Я вправлялась у бігові в середній школі. Ось і все, — власне, вимова Джул була чіткою, англійці називають її бездоганною вимовою дикторів BBC.

Жінка проникливо подивилась на Джул.

— Мені подобається твій акцент, — сказала вона. — Звідки ти?

— Лондон. Сент-Джонс-Вуд.

— Нью-Йорк, — жінка тицьнула на себе пальцем.

Джул зійшла з бігової доріжки, щоб зробити розтяжку квадрицепсів.

— Я тут сама, — довірливо сказала жінка за мить. — Приїхала минулої ночі. Я забронювала номер у цьому готелі останньої миті. Ти тут довго?

— У такому місці, як це, ніколи не буває занадто довго, — відповіла Джул.

— То що ж порадиш? У «Playa Grande»?

Джул не часто розмовляла з іншими гостями готелю, але ніякої шкоди в тому, щоб відповісти, вона не бачила.

— Відвідай сноркелінг, — сказала вона. — Я бачила до біса здоровезну мурену.

— Ти не жартуєш? Мурену?

— Інструктор підманив її риб'ячими кишками, які він тримав у пластиковому контейнері з-під молока. Мурена виплила з-за скель. Вона була десь вісім футів¹ завдовжки. Яскраво-зелена.

Жінка здригнулася.

¹ фут — 30,48 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

— Мені не подобаються мурени.

— Можеш не ходити, якщо тебе легко налякати.

Жінка зареготала.

— Як тут справи з їжею? Я ще не їла.

— Замовляй шоколадний торт.

— На сніданок?

— О, так. Вони принесуть його спеціально для тебе, якщо попросиш.

— Приємно знати. Ти подорожуєш сама?

— Слухай, я вже йду, — сказала Джул, відчуваючи, що бесіда починає торкатись особистого. — На все добре, — вона попрямувала до дверей.

— Мій батько психічно хворий, — промовила жінка, говорячи в спину Джул. — Я вже тривалий час дбаю про нього.

Гострий біль співчуття. Джул зупинилась і обернулася.

— Кожного ранку та щочочі після роботи я поруч із ним, — вела далі молодичка. — Зараз він, нарешті, стабільний, а мені так кортіло втекти, що я не думала про ціну. Я тринькаю тут купу грошей, яких не мушу спускати.

— На що хворий твій батько?

— МС, — сказала жінка. — Множинний склероз. І слабоумство. Раніше він був головою нашої родини. Справжній чоловік. Упевнений у всіх своїх судженнях. Тепер він — це скручене тіло в ліжку. Більшу половину часу він навіть не знає, де він є. Кличе мене, наче я офіціантка.

— Чорт.

— Я боюся, що втрачу його, і не хочу бути з ним одночасно. Але знаю, що коли він помре, а я залишуся сиротою, то шкодуватиму, що поїхала від нього, розумієш? — Припинивши бігти, жінка поставила ноги обабіч бігової доріжки. Вона витерла очі тильним боком долоні. — Даруй. Забагато інформації.

— Усе гаразд.

— Іди собі. У душ абощо. Можливо, побачимось пізніше.

Жінка підтягла догори довгі рукава сорочки і повернулася до цифрового дисплея своєї бігової доріжки. Крізь її праве передпліччя тягнувся шрам, не гладенький, як після операції, а зазубрений, наче від ножа. Тут прихована ціла історія.

— Слухай, ти любиш грати у вікторину? — запитала Джул усупереч здоровому глузду.

Усмішка. Білі, але криві зуби.

— Я насправді професіонал у вікторині.

— Вони проводять її щовечора у вітальні на нижньому поверсі, — сказала Джул. — Узагалі — це ще та маячня. Хочеш піти?

— Яка саме маячня?

— У гарному сенсі. Нісенітна і гучна.

— Гаразд. Так, чудово.

— Добре, — сказала Джул. — Всиплемо їм перцю. Ти радітимеш, що взяла відпустку. Я знаюся на супергероях, шпигунських фільмах, ютуберах, фітнесі, грошах, макіяжі та письменниках вікторіанської епохи. А що скажеш ти?

— Письменники вікторіанської епохи? Як Діккенс?

— Ага, нехай би й він, — Джул відчула, що зашарілася. Раптом перелік речей, якими вона цікавиться, здався дивним.

— Я обожнюю Діккенса.

— Та ну!

— Справді люблю, — жінка знову всміхнулася. — Я знаюся на Діккенсі, кулінарії, поточних подіях, політиці... постривай, о, і на котях.

— Що ж, це добре, — сказала Джул. — Вікторина починається о восьмій, вітальня в головному вестибюлі. Бар із диванами.

— Восьма година. Домовилися, — жінка підійшла і простягла руку. — Як, кажеш, тебе звати? Я Ноа.

Джул потисла руку.

— Я не називала тобі свого імені, — відповіла вона, — але мене звати Імоджен.

* * *

Джул Вест Вільямс була доволі привабливою. Її навряд чи колись називали *потворною*, і так само її зазвичай не називали *гарячою*. Вона була низенькою, лише п'ять футів заввишки, завжди з піднятим підборіддям. Коротка стрижка під хлопчика з освітленими пасмами, але нині вже виднілися темні корені. Зелені очі, біла шкіра, ластовиння. У більшості одягу Джул її міцна статура була непомітною. М'язи огортали кістки міцними вигинами, наче її намалювали для коміксу, особливо ноги. Прес був міцним: під шаром жиру розташувалися тверді черевні м'язи. Їй подобалось їсти м'ясні, солоні, шоколадні й жирні страви.

Джул була переконана, що чим більше ти вприваєш під час тренування, тим менше спливаєш кров'ю під час битви.

Вона була впевнена: щоб запобігти розбитому серцю, найкраще — це вдати, ніби в тебе його немає.

Дівчина знала, що те, як ти говориш, часто є важливішим за те, що саме ти кажеш.

Вона також вірила у бойовики, силові тренування, силу макіяжу, запам'ятовування, рівні права та ідею того, що відео на Ютубі можуть навчити тебе безлічі речей, яких не викладають у коледжі.

Якщо Джул вам довіряє, то розповість, що протягом року навчалась у Стенфордському університеті за стипендіальною програмою з легкої атлетики.

— Мене взяли, — розповідає вона людям, які їй подобаються. — Стенфорд — це Номер Один. Школа сплатила за навчання, підручники і таке інше.

Що сталося?

Джул може знизати плечима.

— Я хотіла вивчати літературу вікторіанської епохи та соціологію, але головний тренер був збоченцем, — скаже вона. — Мацав усіх дівчат. Коли він наблизився до мене, я вдарила його по чому годиться та розповіла усім, хто міг слухати. Викладачам, студентам, «Стенфорд Дейлі».

Я намагалася докричатись аж до самісінької верхівки цієї додбаної вежі зі слонової кістки¹, але ж ви знаєте, що трапляється зі спортсменами, які обмовляють своїх тренерів.

Вона сплете пальці й понурить погляд.

— Інші дівчата по команді заперечували, — додасть Джул. — Вони сказали, що я брешу, а той збоченець ніколи нікого не чіпав. Вони не хотіли, щоб про це дізналися їхні батьки, і ще вони боялися втратити свої стипендії. Ось як скінчилася ця історія. Тренер зберіг собі роботу. Я пішла з команди. Це означало, що мені не надали фінансової допомоги². Ось таким чином зі студента-відмінника перетворюєшся на виключену недоучку.

Після тренажерної зали Джул пропливла милью в басейні «Playa Grande» та проводила решту ранку, як вона це часто робила, сидячи у вітальні бізнес-класу, дивлячись відео з вивчення іспанської мови. Вона досі зосталась у купальнику, але взута у кросівки для бігу кольору морської хвилі. Із макіяжу — яскраво-рожевий блиск та трішки сріблястої підводки. Купальник мав колір криці, злитий, із кільцем на грудях та глибоким вирізом. Вигляд дівчина мала наче з Усесвіту Marvel³.

У вітальні працював кондиціонер. Нікого більше тут не було. Джул розслабилася, вдягла навушники та посьорбувала дієтичну колу.

Після двох годин іспанської, з'ївши «Снікерс» на ланч, вона переглядала музичні кліпи. Вона танцювала від кофеї-

¹ У США уявлення про «вежу зі слонової кістки» пов'язане з критикою університетів (особливо тих, що входять до «Ліги плюща») та академічної еліти в цілому за зневажливе ставлення до «профанів», снобізм і замкнутість.

² Гроші, які надали чи позичили в університеті або коледжі студенту, який не в змозі оплатити повну вартість своєї освіти.

³ Вигаданий усесвіт, у якому відбуваються коміксні історії, які видає компанія *Marvel Comics*.

нового збудження, співаючи у порожній вітальні до ряду крісел, що оберталися. Життя сьогодні було до біса блискуче. Їй сподобалася та сумна жінка, яка втекла від свого хворого батька, жінка з цікавим шрамом та несподіваним смаком у виборі книжок.

Вони переможуть у вікторині.

Джул випила ще одну дієтичну колу. Вона перевірила свій макіяж та побачила власне віддзеркалення у віконно-му склі. Потім голосно розсіялася, бо вигляд мала ідіотський і дивовижний водночас. У вухах пульсував ритм.

* * *

Донован, хлопець за стійкою бару коло басейну, був місцевим. Дебелий, але млявий. Прилизане волосся. Має слабкість до підморгування клієнтам. Він розмовляє англійською з акцентом, зокрема до мешканців півострова, та знає напій Джул — дієтична кола з додаванням ванільного сиропу.

Інколи по обіді Донован розпитував Джул про дитинство в Лондоні. Джул практикувала свою іспанську. Розмовляючи, вони дивилися фільми на екрані над баром.

Сьогодні о третій годині дня Джул видерлася на стілець у кутку, досі вдягнена в купальник. Донован був одягнений у білий блейзер «Playa Grande» і футболку. На карку в нього росла щетина.

— Що за фільм? — запитала вона, дивлячись у телевізор.

— Халк.

— Який саме Халк?

— Я не знаю.

— Ти ж вставляєш касету. Як не знаєш?

— Я навіть не знаю, що є два Халки.

— Халків три. Стривай, я беру слова назад. Кільканадцять Халків. Якщо рахувати фільми, мультфільми тощо.

— Я не знаю, який саме це Халк, міс Вільямс.

Деякий час ішов фільм, Донован споліскував склянки і витирав стійку. Він зробив скотч із содовою жінці, яка забрала напій на інший бік басейну.

— Це другий і найкращий Халк, — сказала Джул, коли знову заволоділа його увагою. — Як іспанською «скотч»?

— *Escocés*.

— *Escocés*. Який краще пити?

— Ви ніколи не пили.

— Але якби пила.

— *Macallan*, — відповів Донован, стелюючи плечима. — Налити вам на пробу?

Він наповнив п'ять шотів різними брендами елітного скотчу, розповів про скотч і віскі та чому слід замовляти перше. Джул спробувала кожен вид, але багато не пила.

— Ось цей смердить, наче пахва, — сказала вона йому.

— Ви божевільна.

— А ось цей — наче рідина для розпалювання.

Хлопець нахилився над склянкою та понюхав її.

— Можливо.

Вона вказала на третій.

— Собача сеча, ніби справді від злого пса.

Донован засміявся.

— Який запах у решти? — запитав він.

— Кров'яне борошно, — відповіла Джул, — і порошок, який використовують для очищення ванних кімнат. Очисник.

— Який вам сподобався найбільше?

— Кров'яне борошно, — відповіла вона, застромивши палець до склянки і спробувавши знову. — Скажи, як він називається.

— Це *Macallan*, — Донован сполоснув склянки. — О, я забув повідомити: про вас раніше питала жінка. А можливо, і не про вас. Вона могла помилитися.

— Яка жінка?

— Мексиканка. Говорила іспанською. Питала про білошкіру американську дівчину з коротким світлим волоссям,

яка подорожує сама, — пояснив Донован. — Вона сказала про ластовиння, — він торкнувся свого обличчя, — на носі.

— Що ти їй відповів?

— Я сказав, що це великий курорт. Багато американців. Я не знаю, хто проживає сам, а хто ні.

— Я не американка, — сказала Джул.

— Знаю. Тому я сказав їй, що нікого подібного не бачив.

— І це все, що ти сказав?

— Ага.

— Але ти все одно подумав про мене.

Донован пильно вдивлявся в обличчя Джул протягом хвилини.

— Я подумав про вас, — зрештою вимовив він. — Я не дурний, міс Вільямс.

* * *

Ноа знала, що вона американка.

Це означало, що Ноа коп. Або ще щось. Мусила бути.

Уся та розмова була підставною. Хворий батько, Дікенс, осиротіння. Ноа точно знала, що саме сказати. Вона заклала наживку — «мій батько психічно хворий» — і Джул жадібно її проковтнула.

Обличчя Джул пашіло. Вона була самотньою і кволою, і, хай йому чорт, дурною, тож піймалася на гачок Ноа. Це були хитрощі: Джул мала побачити у Ноа не ворога, а людину, якій можна довіряти.

Джул повернулася до своєї кімнати, щосили намагаючись здаватися спокійною. Опинившись усередині, вона вигребла усі коштовності з сейфа. Вона вбралась у джинси, черевики і футболку, і напхала стільки одягу, скільки влізло до її найменшої валізи. Решту вона залишила. Вона поклала на ліжко сто доларів — чайові для Глорії, покоївки, з якою іноді розмовляла. Потім вона викотила валізу вниз у хол і заховала біля автомата з кубиками льоду.

Повернувшись до бару коло басейну, Джул розповіла Доновану, де заховано валізу. Вона підштовхнула двадцять доларів через стійку.

Попросила про послугу.

Відтак поклала ще одну двадцятку і надала інструкції.

* * *

Джул озирнулась навколо парковки для персоналу і знайшла барменів маленький голубий седан, що не був зачинений. Вона влізла до нього і вместила позаду на підлозі, заваленій порожніми пластиковими пакетами та паперянками з-під кави.

Їй довелося чекати цілу годину, аж поки Донован не скінчить зміну в барі. Якщо пощастить, Ноа не втямить, що щось не так, доки Джул вже серйозно не спізниться на вечірню вікторину, десь до пів на дев'яту. Потім вона перевірятиме трансфер з аеропорту та запис служби таксі готелю, перш ніж їй на думку спаде стоянка для персоналу.

У машині була спека й задуха. Джул намагалася почути кроки.

Її плече судомило. Хотілося пити.

Донован допоможе їй, чи не так?

Він допоможе. Він вже її прикрив. Він сказав Ноа, що не знає нікого подібного. Він попередив Джул і пообіцяв забрати валізу та підкинути її. На додачу, вона йому заплатила.

Окрім того, Джул і Донован були друзями.

Джул по черзі випрямила коліна, а відтак знову скрутилась, уместившись за сидінням.

Джул думала про те, у що вона була одягнена, а потім зняла сережки й нефритову каблучку та заховала їх до кишені джинсів. Їй ледве вдалось утамувати подих.

Нарешті вона почула звук валізи на роликах. Ляскіт багажника. Донован прослизнув за кермо, завів машину й рушив зі стоянки. Джул лишалася на підлозі, коли він

їхав. Дорогою траплялися кілька поодиноких вуличних ліхтарів. По радіо грала мексиканська попса.

— Куди ви хочете поїхати? — невдовзі запитав Донован.

— Кудись до міста.

— Тоді я їду додому, — раптом його голос пролунав якось хижо.

Чорт. Чи вона помилилася, сівши до нього в машину? Чи Донован є одним з тих хлопців, які вважають, що дівчина, котра просить про послугу, мусить переспати з ним?

— Висади мене по дорозі до своєї домівки, — різко сказала Джул. — Я подбаю про себе.

— Ви не повинні так говорити, — сказав він. — Зараз я ризикую заради вас.

* * *

Уявіть собі: гарненький будиночок у передмісті Алабами. Однієї ночі восьмирічна Джул прокидається в темряві. Вона почула шум?

Вона не впевнена. У будинку тихо.

Вона спускається сходами вниз у тонкій рожевій сорочці.

На першому поверсі її огортає холодний страх. Вітальню розгромлено, усюди книжки та папери. У кабінеті ще гірше. Теки з файлами перекинуті. Комп'ютери зникли.

— Мамо? Тату? — Маленька Джул біжить нагору, щоб зазирнути до кімнати батьків.

Їхні ліжка порожні.

Ось тепер вона налякана по-справжньому. Дівчинка різко штовхає двері до ванної кімнати. Батьків тут немає. Вона вибігає на вулицю.

Двір оточений невиразними обрисами дерев. Маленька Джул уже на півдорозі до стежки, коли розуміє, що бачить там, у колі світла вуличних ліхтарів.

Мама і тато лежать у траві долілиць. Їхні тіла покручені й обм'якли. Під ними розпливаються калюжі темної крові. Мама вбито пострілом у голову. Певно, вона померла

миттєво. Тато точно мертвий, але пошкодження Джул бачить лише на його руках. Певно, він сплив кров'ю від ран. Він скрутився навколо мами, наче в свої останні хвилини думав лише про неї.

Джул біжить назад до будинку, щоб зателефонувати до поліції. Телефонний дріт від'єднано.

Вона повертається у двір — виголосити молитву, принаймні попроситися, — але тіла її батьків зникли. Убивця забрав їх геть.

Дівчинка не дозволяє собі заплакати. Решту ночі вона сидить там, у колі світла вуличних ліхтарів, вимочуючи густу кров своєю нічною сорочкою.

Наступні два тижні Маленька Джул живе сама в тому розгромленому будинку. Вона тримається сильною. Сама готує їжу та розбирає папери, які лишилися, прагнучи знайти відповіді. Поволі, читаючи документи, вона складає купу життя героїчних, сильних і таємничих особистостей.

Одного пообіддя, коли Джул на горищі передивлялася старі фотографії, у кімнаті з'являється жінка в чорному.

Жінка робить крок уперед, але Маленька Джул спритна. Вона рвучко і швидко жбурляє ножа для розрізання паперів, але жінка ловить його лівою рукою. Маленька Джул видирається на купу ящиків, хапається за верхню балку горища й підтягується. Вона хутко перелазить по сволоку і вислизає крізь високе вікно на даху. Серце панічно стугонить у грудях.

Жінка переслідує її. Джул стрибає з даху на сусіднє дерево й відламає гілку, щоб використати гострий кілок як зброю. Вона тримає гілку в зубах, поки спускається на землю. Джул вже мчить у підлісок, аж тут жінка стріляє і влучає їй у щиколотку.

Сильний біль. Маленька Джул впевнена, що це вбивця її батьків, яка прийшла прикінчити її, але жінка в чорному допомагає Джул підвестись та оглядає рану. Вона видаляє кулю й наносить антисептик.

Бинтуючи рану, жінка пояснює, що вона вербувальник і спостерігає за Джул протягом останніх двох тижнів. Джул не лише дитина двох виняткових людей з майстерними навичками, вона має разючий інтелект із затятим інстинктом виживання. Жінка хоче навчати Джул та допомогти їй помститися. Ніби вона така собі втрачена тітка. Вона знає про таємниці, які батьки приховували від своєї єдиної улюбленої донечки.

Ось на цьому місці розпочинається досить незвичайна освіта. Джул вступає до спеціалізованій академії, розташованій у відреставрованому маєтку на звичайній вулиці в Нью-Йорку. Вона вивчає методи спостереження, виконує сальто й вправляється у знятті наручників та гамівних сорочок. Вона вдягає шкіряні штани, кишені яких наповнені різноманітними гаджетами. Уроки з іноземних мов, соціальних звичаїв, літератури, бойових мистецтв, застосування вогнепальної зброї, маскування, різні акценти, методи підробки й юридичні тонкощі. Навчання триває десять років. По завершенню Джул стане тією жінкою, недооцінити яку було б великою помилкою.

Це первісна історія Джул Вест Вільямс. На момент перебування у «Playa Grande» вона віддавала їй перевагу більше, ніж будь-якій іншій історії, яку могла б розповісти про себе.

* * *

Донован зупинився й відчинив двері з боку водія. У салон машини проникло світло.

— Де ми? — запитала Джул. На вулиці було темно.

— Сан-Хосе-дель-Кабо.

— Це тут ти живеш?

— Відносно недалеко.

Джул відчула полегшення, але щось занадто непроглядна пільма ззовні. Хіба на вулиці не мають бути вуличні ліхтарі та будівлі інфраструктури, прикрашені вогнями для туристів?

— Хтось є поблизу? — запитала вона.

— Я припаркувався на алеї, тож ніхто не побачить, як ви вилазите з моєї машини.

Джул виповзла. Її м'язи задубіли, а на обличчі відчувалося мастило. Алея була уставлена смітниками. Світилося лише в кількох вікнах на другому поверсі.

— Дякую, що підкинув. Відчиниш багажник?

— Ви обіцяли сто американських доларів, коли я привезу вас до міста.

— Звісно, — Джул витягла гаманець із задньої кишені й заплатила.

— Але тепер ціна більша, — додав Донован.

— Що?

— Ще триста доларів.

— Я гадала, ми друзі.

Він зробив крок до неї.

— Я готував вам напої, тому що це моя робота. Я вдавав, ніби мені подобається розмовляти з вами, тому що це також моя робота. Гадаєте, я не бачив, як зверхньо ви дивитеся на мене? Другий і найкращий Халк. Який вид скотчу. Ми не друзі, міс Вільямс. Ви брехали мені половину часу, а я брехав вам безперервно, — вона відчула запах алкоголю, пролитого на його сорочку. Він гаряче дихав їй в обличчя.

Джул щиро вірила, що подобається йому. Вони сміялися з жартів одне одного, а він пригощав її безкоштовними картопляними чипсами.

— Ого, — тихо промовила вона.

— Ще триста доларів, — повторив він.

Він був дрібним злодюжкою, котрий вистежував дівчину з купою американських доларів? Чи просто мерзотник, який думає, що вона радше відшліфує його прилад, ніж заплатить ще три сотні? Чи, може, Ноа його підмазала?

Джул запхнула гаманця до кишені. Вона потягнула за ремінь таким чином, що сумка посунулась їй на груди.

— Доноване! — вона зробила крок уперед, ближче. Вона подивилася на нього великими очима.

Потім швидко піднесла праву руку, зігнула її в лікті і вдарила його спочатку по потилиці, а відтак у пах. Він зігнувся. Джул схопила хлопця за слизьке волосся і рвонула його голову назад. Вона розхитувала його, змушуючи втратити рівновагу.

Донован сіпнув ліктем, ударивши Джул у груди. Було боляче, але з наступним поштовхом він не влучив. Вона ухилилася, впіймала його лікоть і вивернула йому за спину. Його рука була м'якою й огидливою. Міцно тримаючи Донована, Джул вільною рукою вихопила свої гроші з його жадібних пальців.

Вона запхала гроші до кишені джинсів і різко вигнула руку Донована, шукаючи мобільний у його кишенях.

Немає. Тоді задня кишеня.

Вона знайшла його мобільник і всунула собі до ліфчика, бо більше вільного місця не було. Тепер він не зможе за- телефонувати й повідомити її місцезнаходження Ноа. Проте в лівиці він досі тримав ключі від машини.

Донован смикнувся і штовхнув її у гомілку. Джул вдарила його в шию — і він завалився долілиць. Один міцний поштовх, і Донован гепнувся на землю. Він почав підводитись, але Джул схопила металеву кришку зі сміттебака поруч і двічі вдарила його по голові. Він упав на купу мішків зі сміттям, з одного ока й чола потекла кров.

Джул трохи відступила. Вона все ще тримала кришку. — Кидай свої ключі.

Застогнавши, Донован простяг ліву руку і жбурнув ключі, вони впали за кілька дюймів від його тіла.

Джул схопила ключі та відчинила багажник. Вона забрала свою валізу на роликах і стрімголов побігла вниз вулицею, перш ніж Донован зміг підвестися.

* * *

Коли шосе у Сан-Хосе-дель-Кабо лишилося далеко позаду, вона вповільнила ходу й оглянула свою сорочку. Одяг мав

досить чистий вигляд. Джул спокійним та повільним рухом провела рукою по обличчю — на випадок, якщо на ньому щось було: бруд, піт або кров. Вона витягла з валізи пудреницю і, дивлячись у дзеркало через плече, оглянула себе ззаду.

Позаду нікого не було.

Вона нафарбувалася матовою рожевою помадою, закрила пудреницю та рушила ще повільніше.

Вона не повинна мати такий вигляд, наче від чогось тікає.

Повітря було тепле, а з барів гучно лунала музика. Поблизу багатьох барів вешталися туристи: білі, чорношкірі та мексиканці — усі налігані й галасливі. Дешевий відпочинок для простих людей. Джул викинула Донованові ключі та мобільний у сміттебак. Вона шукала таксі або автобус, але не бачила жодного транспорту.

Що ж, нехай.

Їй треба сховатися й перевдягтися на випадок, якщо Донован шукатиме її. Якщо він працює на Ноа, то переслідуватиме Джул. Або просто захоче помститися.

Уявіть себе зараз на відео. Коли ви ходите, тіні проминають по вашій гладкій шкірі. Під одягом утворюються синці, але ж зачіска справляє неперевершене враження. Ви озброєні гаджетами, тоненькими шматками металу, які втілюють небачене майстерне поєднання технологій і нападу. При собі маєте отрути та антидоти.

Ви — центр історії. Ви і тільки ви. У вас є така собі цікава первісна казка, незвична освіта. Тепер ви безжальна, ви блискуча, ви практично безстрашна. Позаду — безліч жертв, тому що ви робите геть усе необхідне, аби лишитися живою, — а це норма вбитих на день, ось і все.

У світлі вікон мексиканського бару ви маєте розкішний вигляд. Після битви ви зашарілись. І дивіться, як вам пасує одяг.

Так, це правда, що ви злочинно жорстока. Навіть позвірячому. Одначе це ваша робота, і ви напрочуд кваліфікована, тому це сексуально.

Джул продивилася хрінову купу фільмів. Вона знала, що жінки рідко опинялись у центрі таких історій. Натомість вони тішили око своєю вродою, були супутницями, жертвами або коханками. Здебільшого вони існували для того, щоб допомагати величному білошкірому гетеросексуальному героєві протягом його бісової епічної подорожі. Якщо у фільмі і була героїня, то важила вона дуже замало, одягу також було обмаль, а її зуби були виправлені.

Джул знала, що вона не схожа на тих жінок. Вона ніколи не виглядатиме, як вони. Але вона була усім, чим були ті героїні, а в деякому сенсі навіть більшим.

Вона також знала й це.

Вона дісталася третього бару в Кабо і шмигнула всередину. Бар був умебльований дерев'яними столами, а на стіні висіло риб'яче опудало. Більшість відвідувачів були американцями, які напивалися мов свині після дня спортивної риболовлі. Джул швидко попрямувала вглиб зали й, озираючись через плече, зайшла до чоловічого туалету.

У ньому нікого не було. Вона вместила у кабінці. Донован нізачо не шукатиме її тут.

Сидіння унітазу було мокре і заляпане жовтим. Джул, покопирсавшись у валізі, знайшла чорну перуку — лискучий «боб»¹ із чубком. Вона натягла перуку, стерла помаду, нанесла темний блиск для губ та припудрила носика. Поверх білої футболки вона вдягнула чорний кардиган і застібнула усі гудзики.

Зайшов хлопець і скористався пісуаром. Джул нерухомо стояла, тішачись, що вбралася в джинси й важкі чорні чоботи. У нижньому кутку кабінки можна було побачити лише підошву та край валізи.

Зайшов наступний хлопець і скористався кабінкою поруч із Джул. Вона подивилася на його черевики.

Це був Донован.

¹ Коротка зачіска.

То були його брудні білі крокси¹. То його подібні до лікарняних штани «Playa Grande». Кров пульсувала у вухах Джул.

Вона тихесенько підняла валізу з підлоги, тримаючи її так, аби він не побачив, і стояла нерухомо.

Донован змив, і Джул почула, як він почалапав до умивальника. Він відкрив воду.

Зайшов ще один хлопець.

— Можна позичити твій телефон? — запитав Донован англійською. — Швидкий дзвінок.

— Хтось відгамселив тебе, приятелю? — той хлопчина мав американський акцент, каліфорнійський. — Маєш такий вигляд, наче тобі добряче перепало.

— Я в порядку, — відповів Донован, — мені лише потрібен мобільний.

— З нього не можна телефонувати, тільки писати повідомлення, — сказав хлопець. — Мені треба до своїх друзяк.

— Я не збираюсь його красти, — мовив Донован. — Мені треба лише...

— Я сказав ні, зрозумів? А тобі всього найкращого, приятелю, — хлопець пішов, навіть не поцявши.

Доновану був потрібен телефон, бо він не мав ключів від машини й хотів, щоб його підкинули? Чи тому, що він хотів зателефонувати Ноа?

Він тяжко зітхнув, наче йому боліло. Більше воду він не відкривав.

Зрештою він пішов.

Джул опустила валізу на підлогу. Вона струсила руками, прагнучи відновити кровообіг та вигнула руки за спиною. Досі стоячи у кабінці, вона полічила гроші, песо й долари. Відкрила пудреницю і перевірила перуку.

Остаточо переконавшись, що Донован подався геть, Джул упевнено вийшла з чоловічого туалету, наче то була

¹ Гумове взуття на кшталт капців.

ВІД АВТОРА

На написання роману «Щира шахрайка» мене надихнула сила-силенна книжок і фільмів: історії про сиріт вікторіанської епохи, байки про пройдисвітів, романи з антигероями, бойовики, фільми жанру «нуар», комікси про супергероїв, розповіді, у яких події відбуваються у зворотному порядку, історії про класову мобільність і книжки про життя жорстоких, амбітних і нещасливих жінок. Цей роман для мене — немов нашарування всіх цих джерел. Не можу назвати всіх, хто вплинув на мене, але особливу подяку я складаю Патриції Гайсміт за «Талановитого містера Ріплі», Марку Сілу за «Чоловіка в Рокфеллеровському костюмі» та Чарлзові Діккенсу за «Великі сподівання».

ПОДЯКИ

Дякую моїм першим читачам за їхні ретельні відгуки: Айві Оукін, Ко Бут, Метту де ла Пенні, Джастіну Ларбелістьеру та Зої Пересман. Ще більша подяка Сарі Млиновській, яка читала безліч чернеток. Фотографу Хізер Вестон, яка створила чудовий набір зображень, натхненна романом, і багацько додала до мого розуміння його естетики. Я вдячна Еллі Картер, Лаурі Рубі, Енн Урсу, Робіну Вассерману, Скотту Вестерфельду, Гейл Форман, Мелісі Кантор, Бобу, Мер Воліцер, Кейт Карр, Ліббі Брей і Лен Дженкін за підтримку й клопоти. Моему агентові, Елізабет Каплан (ти чемпіонка!); її помічникові, Браяну Мак-Гафогу за величезну допомогу. Дякую Джейн Гарріс та Еммі Метьюсон з «HotKey», а також Еві Міллс й Елізі Джонс із «Allen and Unwin» за ранній ентузіазм. Дякую Рамоні Дженкін за медичну експертизу. Дякую дивовижній команді «Penguin Random House», що включає в себе (і це не всі) Джона Адамо, Лауру Антоначчі, Домініка Сіміна, Кетлін Данн, Колліна Феллінгема, Анну Г'естебі, Ребекку Гуделіс, Крістину Лабов, Кейсі Ллойд, Барбару Маркус, Лізу Нейдл, Едріен Вайнтрауб, і, зокрема, своїй вимогливій, терплячій та підбадьорливій редакторці-героїні бойовика — Беверлі Горовіц. Дякую своїм родичам, близьким і далеким, а найдужче — Даніелю Оукіну.

ПРО АВТОРА

Е. Локгарт — авторка бестселера *New York Times* «*Ми були брехунами*», який є доступним у подарунковому виданні з новими матеріалами. Вона також написала: «*Муха на стіні*», «*Драмарама*», «*Ганебна історія Френкі Ландау-Бенкс*» та чотири книги про Рубі Олівер: «*Список бойфрендів*», «*Енциклопедія хлопців*», «*Як знайти скарб серед хлопців*», «*Бойфренди наживо*». Відвідайте сайт Емілі Локгарт (emilylockhart.com) і слідкуйте за її обліковим записом у «Твіттері» (@elockhart).

Літературно-художнє видання

ЛОКГАРТ Емілі
Щира шахрайка
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Таланова*

Підписано до друку 14.11.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 11,76.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Локгарт Е.

Л73 Щира шахрайка : роман / Емілі Локгарт ; перекл. з англ. Ю. Підгорної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 224 с.

ISBN 978-617-12-4296-8

ISBN 978-0-385-74477-5 (англ.)

Джул Вест Вільямс — вісімнадцятирічна сирота. Воліючи бути схожою на супергероїв із улюблених коміксів, вона навчилася майстерно копіювати чужі голоси й акценти, вправно битися й наслідувати зовнішність інших людей, точнісінько перевтілюючись у них. Несподівано Джул знайомиться із заможним подрузем Соколофф, яке просить дівчину відшукати їхню доньку-багатійку Імоджен, що покинула навчання й відпочиває на острові Мартас-Віньярд. Джул та Імоджен стають подругами, і перша починає буквально перетворюватися на Іммі. У своєму прагненні бути кимось іншим дівчина заходить надто далеко. Тепер вона ризикує назавжди втратити себе. А може, вона цього й прагне?..

УДК 821.111(73)

Були Синклери — з тих, що літають лише першим класом і завжди живуть у п'ятизіркових готелях. Був приватний родинний острів.

Була Вона, дівчина, — Перша онука, білошкіра, висока, вродлива.

Був Він, хлопець, — бунт, амбіції та міцна кава.

Були четверо друзів-брехунів, літо, імена на піску та запах океану.

Було перше кохання.

І була — катастрофа?

Вона ставить питання. Вона пише їх на стікерах над ліжком. Вона хоче дізнатися правду. І чує брехню. Брехню. Брехню. Але Вона таки дізнається. Ви також довідаєтесь правду...

Але якщо вас запитають, чим закінчується ця книжка, не кажіть нізачо.

Просто збрешіть.